

Dimitrios

Revista Parohiei „Sfântul Dumitru-Poștă” - Paraclis Universitar

Nr. 203 | 18-31 mai | 2020 | Anul VIII

apariție bilunară

Toate trec

Părintele Paroh Mihai GOJGAR

Constandinu Puilor (21 mai)

Oana IVAN

România pe Acoperișul Lumii

Horia-Ioan IOVA

NOILE TITLURI

Editorial

Toate trec

Explicarea Sfintei Scripturi

Când au fost creați îngerii?

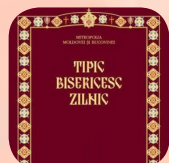
Pateric

Cine se roagă lui Dumnezeu de dimineață...

Interviu

Biserica, refugiul sufletelor nobile

Dicționar liturgic

Reflecții

Ce legătură au eroii neamului cu Înălțarea Domnului?

Tradiții

Constandinu Puilor (21 mai)

Istorie

România pe Acoperișul Lumii

Creștinismul în lume

TIPAR REALIZAT LA

www.pimcopy.com

Email: pimcopy@yahoo.com

Adresa: B-dul Mihail Kogălniceanu,
nr. 24, Parter, Sector 5, București
Tel: 0758.971.001

ISSN 2393-4859

ISSN-L 2393-4859

Foto Coperta 1: Laura DOBRE

Toate trec

Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

M-am așezat la masa de scris cu gândul că voi trimite o săgeată spre cei care au luat în râs problema slujbelor, disperarea credincioșilor de a merge la biserică și insistența folosirii unei singure lingurițe la împărtășire. Dar mi-am zis că, oricum, internetul colcăie de tot felul de diatribe care depășesc cu mult și așa scăzutul nivel de bun simț la care a ajuns societatea, ce folos ar mai fi să umplu pagina unei reviste parohiale, care are aspectul unei publicații de familie, cu gânduri oțetite și cu sulii ucigătoare de cuget?

Mi-a fugit apoi mintea la necrologul scris de un preot pentru soacra lui, un act de iubire și noblețe care m-a impresionat. Nu era acolo stiloul rudei, al ginerei, ci era emoția omului care a descoperit un suflet bun, jertfelnic, recunoscător că a primit o soție minunată de la o mamă așa vrednică. Într-o lume care nu mai știe ce înseamnă recunoștința, cele trei pagini închinat unei fiice a satului românesc au însemnat un răstimp de pace pentru mine.

Televizorul e oprit. Evident. Pare un gest de normalitate și doar de bifat aici. Am timp să mă uit pe fereastră, să aud încă puțin

ciripiturile păsărilor din Centrul Vechi, netulburate de declarații, sticle de bere, muzici agasante și angoasante, călători din Babilon sau cine-mai-știe-ce găsește cel rău să inventeze ca să uităm de starea firească: liniște.

Da, liniște, acum pare să fie și în locul de unde cineva îmi trimite o imagine în care stau alăturate fire de ceapă și spice de grâu, verzi, vii, atât de vii! Cât de mult se aseamănă peisajul cu descrierea cărților de cult: loc luminat, loc cu verdeață, loc de odihnă. Da...Soarele mult-dorit, verdele-viu al grâului și pacea lui Dumnezeu. O imagine euharistică încântătoare! Iubirea lui

Foto: Laura DOBRE

REDACTIE

COORDONATOR: Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

REDACTOR-ŞEF: Monica DAMIAN

CONCEPȚIE GRAFICĂ și DTP: Andrei JORA și Daniel JORA

DISTRIBUȚIE: Mihaela IANCU

COLABORATORI: Horia-Ioan IOVA, Oana IVAN, Daniel JORA,
Bogdan NICOLAESCU, Ionelia OLTEANU

Dumnezeu venită din cer, care coace lucrarea omului – grâul, și dă pacea neprețuită. Dacă avem nevoie de atât de puțin, de ce mai stăm oare să ne batem în postări și cuvinte urâte, în atacuri josnice și replici dureroase?

Cred că marele rău al perioadelor de acest gen este felul în care ne depărtăm unii de alții. Fie că vorbim de timpuri electorale, de timpuri de boală sau timpuri tulburi, mi se pare că pierderea colosală, irecuperabilă, constă în rănilile pe care le facem semenilor noștri. Nu cred să fie bucurie demonică mai strălucitoare și tristă, nu cred să ne arătăm mai nevrednici de iubirea atotcuprinzătoare și adâncă a lui Dumnezeu. Dacă există cineva

pentru care cuvintele de mai sus contează, atunci vă rog să țineți cont de ele. Fără postări acuzatoare, fără cuvinte grele, fără vulgarități, fără jigniri. Mântuitorul pe Cruce, Sfântul Arhidiacon Ștefan în agonie, martirii temnițelor comuniste care au cerut să nu îi răzbuim, toți și mulți alți aflători ai Împărăției Cerurilor ne-au învățat altceva. Suntem în mâna lui Dumnezeu, iar luptele nu le câștigăm noi.

„Să nu uite nimeni că este al lui Dumnezeu cu sufletul și cu trupul, că depinde de Acela în toate clipele vieții și în toate cerințele sufletului și trupului. De aceea să se îndrepte către Dumnezeu ori de câte ori sufletul și trupul simt o anumită nevoie...” (Sfântul Ioan de Kronstadt)

Când au fost creați îngerii?

Îngerii apar în textul biblic brusc, fără să fie prezentați înainte și fără să se precizeze în referatul creației când anume au fost făcuți. Ca și în cazul îngerilor răi, Scriptura nu spune nimic despre starea lor inițială. Oare care să fie cauza?

Îngerii apar abia la sfârșitul capitolului al III-lea din *Facere*: „Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacăra vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții” (versetul 24). Nu se spune când au fost creați heruvimii, nici care era raportul lor cu omul până atunci. Prima funcție, un fapt deosebit de interesant, este cea „militară”: trebuie să restricționeze cu sabie de foc accesul omului căzut la pomul vieții. [...] Îngerii apar cu „acte în regulă” începând cu *Facere* 16, când „îngerul Domnului” joacă un rol foarte important în episodul fugii lui Agar.

Există însă în *Facere* 2,1 un mic amănunt care ar putea să clarifice problema menționării îngerilor la creație: „Așa s-au făcut cerul și pământul și toată oștirea lor”. Termenul „oștire” ridică mari probleme

de interpretare. Ce înseamnă „oștire”? Și, mai ales, cui aparține oștirea? Am crede că „lor” se referă la „cer și pământ”, iar oștirea ar desemna deci multitudinea și diversitatea creaturilor: lumină, tăria cerului, mare, uscat, plante, astre, pești, zburătoare, animale terestre și omul. [...] O traducere mai corectă ar fi „s-au făcut cerul și pământul și toată oștirea lui (a cerului)”.

Inițial, „oștirea cerului” desemna alaiul de ființe cerești în fruntea cărora se află lahve, care este numit chiar „lahve al oștirilor” (Domnul Savaot, o formulă care apare în Vechiul Testament de 267 de ori). În *Iosua* 5, 14, Iosua se întâlnește chiar cu generalul oștirii lui lahve, iar în *IV Regi* 6,17, oștirea este descrisă ca având „cai de foc și care de foc”. În *Facere* 32,2-3, și patriarhul Iacob se învrednicise să vadă „tabăra lui Dumnezeu”, de unde și numește locul acela Mahanaim. În *III Regi* 22,19-23, profetul Miheia, fiul lui Imla, descrie un adevărat consiliu divin: lahve stă pe tron în mijloc, iar de jur împrejur, membrii oștirii cerești (versetul 19).

Această concepție despre oștirea cerească reflecta, de fapt, modul de înțelegere al anticilor plecând de la instituțiile cu care erau familiarizați, regalitatea și armata. Ulterior însă, în special, în perioada asiriană (secolul VIII-VII î.Hr.), „oștirea cerească” a trecut printr-un proces de astralizare, evident și în cazul religiilor din Mesopotamia și Siria. Astfel, membrii „oștirii cerului” au fost identificați cu soarele, luna și stelele. În *Deuteronom 4, 19*, identificarea este confirmată de apozitie: sunt menționați „soarele și luna și stelele, toată oștirea cerului”. Israelii trebuie să-L cinstească pe Iahve, în vreme ce ceilalți popoare Iahve le-a dat să cinstească oștirea cerului. Această identificare apare și în *Deuteronom 17, 3*, unde se arată că israeliții nu au ascultat, ci au ajuns să adore și ei „soarele, luna și toată oștirea cerului”. Această astralizare este atestată și în alte texte, dar unul dintre ele ne atrage special atenția. În *Iov 38, 7*, se spune: „Atunci când stelele dimineții cântau laolaltă și toți îngerii lui Dumnezeu mă sărbătoreau”. În manualele de dogmatică versetul este folosit pentru a proba faptul că îngerii erau deja creați în ziua a patra, atunci când au fost create stelele. De fapt, îngerii sunt unii și aceiași cu „stelele”, fapt probat de acțiunea lor comună: „cântă” sau „sărbătorească”.

Facere 2, 1 încheie o paranteză deschisă în *Facere 1, 1*: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul”. Și aici, și acolo, sunt amintite „cerul

și pământul”, conținutul parantezei descriind crearea elementelor din ele. La sfârșitul parantezei însă se amintește în treacăt și de crearea „oștirii cerului” (oștirea lui). Interesant că dintre toate elementele create, referatul biblic se oprește cel mai mult asupra astrelor create în ziua a patra. Ele nu sunt numite însă direct, soare și lună, ci „luminătorul mare” și „luminătorul mic”.

Dacă vom ține cont de contextul istoric când a fost scris *Facere 1, 1 – 2, 4*, vom înțelege mai bine de ce această tratare specială, dar și de ce „oștirea cerului” apare abia la sfârșit. Referatul creației face parte din redactarea sacerdotală din secolul al VI-lea î.Hr., deci din perioada exilică-postexilică, or, tocmai atunci iudeii se confruntau mai mult decât oricând cu pericolul influențelor religiei mesopotamiene. Pentru babilonieni, Șamaș (zeul soarelui), Sin (zeul lunii) și Iștar (zeița planetei Venus sau Luceafărul) constituiau o a doua triadă a panteonului, deosebit de importantă. În *Facere 2, 1* însă, soarele, luna și stelele sunt depozitate de orice calitate i-ar putea pune pe același plan cu zeitățile mesopotamiene. Statutul lor este redus la acela de simpli luminători. „Oștirea cerească” ar fi trebuit să apară chiar aici, în ziua a patra, asociată cu astrele, așa cum am văzut că se sugerează în multe texte ca urmare a astralizării. Totuși, redactorul preoțesc le separă, învăluind în taină momentul creării „oștirii cerești”.

Cine se roagă lui Dumnezeu de dimineață e mai fericit și mai liniștit tot restul zilei

Când te scoli dimineața din somn, gândește-te că Dumnezeu îți dă ziua pe care n-ai fi putut să ți-o dai singur și pune deoparte prima oră sau măcar un sfert de oră din ziua ce ți s-a dat și adu-o drept jertfă lui Dumnezeu într-o rugăciune de mulțumire și de cerere bună. Cu cât vei face mai cu osârdie acest lucru, cu atât mai mult vei sfinți ziua, cu atât mai puternic te vei îngrădi în fața ispitelor pe care le întâmpini în decursul zilei.

Tot așa, când mergi către somn, gândește-te că Dumnezeu îți dă odihnă de ostenele tale. Consacră lui Dumnezeu o curată și smerită

rugăciune. Buna ei mireasmă îți va apropia pe îngerul tău spre paza ta.

Rugăciunea de dimineață pentru om este întocmai ca roua de dimineață pe plante. Cine se roagă lui Dumnezeu de dimineață, cu o cuvenită luare aminte, e mai fericit și mai liniștit tot restul zilei aceleia. Mintea se ocupă toată ziua cu ceea ce o preocupă de dimineață, ca o piatră de moară, care macină în restul zilei grâu sau neghină.

Să ne străduim să punem întotdeauna de dimineață grâu, pentru ca vrăjmașul să nu toarne neghină. Să petrecem ziua ce începe în așa fel încât ea să ne poată duce către ziua veșnică, iar nu către noaptea veșnică.

Arhim. Arsenie Boca, *Mari duhovnici români despre rugăciune*, Ed. Eikon 2005, p. 230.

Sărbătoarea Tineretului (12 mai 2019)

Foto: Laura DOBRE

Biserica, refugiul sufletelor nobile

Perioada delicată pe care am traversat-o ne-a obligat, într-o anumită măsură, să facem câteva introspecții. Acestea au fost legate de mai multe aspecte cum ar fi: lipsa întâlnirii cu prietenii, lipsa mersului zilnic la serviciu sau alte lucruri care, înainte păreau banale, dar care au fost așteptate cu nerăbdare. Ne-a fost mult mai la îndemână să ne gândim cât de dor ne este de tot, de Dumnezeu, de biserică. Pentru că se pare că doar în momentele dificile avem tendința de a ne îndrepta cu gândul la Dumnezeu.

Cred cu tărie că cele două luni care au trecut au reprezentat o lecție din care să avem multe de învățat. Până la momentul revederii, i-am păstrat pe cei dragi în minte și suflet. Mi-a fost foarte dor de prietenii mei de la Biserica „Sfântul Dumitru Poștă” și de inimoșii voluntari ai Asociației Umanitare Tadeu. Mi-au lipsit faptele lor bune, energia lor molipsitoare și îmbrățișările lor care nu au cum să nu te binedispună.

Și că tot am pomenit de voluntari, interviul acestui număr îl are în centru chiar pe unul dintre ei. Este vorba despre Alfredo, un tânăr plin de energie frumoasă, pe care îl recunoști imediat după zâmbetul larg atunci când te salută cu „Hola!”.

Alfredo ZEDANO,
Spania, 25 de ani

Alfredo, cum ai ajuns la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”? Care e povestea ta?

Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” am descoperit-o prin intermediul unei prietene care m-a și îndemnat să vin. Țin minte că mi-a trimis link-ul unui atelier de pictură care se desfășura atunci. În acel moment m-am gândit: de ce, nu? Îmi place pictura, tocmai pentru că are această capacitate de a uni oameni, de a-i aduce laolaltă să petreacă timp frumos, liniștit, într-un mediu relaxant. Pentru că asta înseamnă pictura pentru mine - relaxare.

Treptat, am început să particip

și la slujbe și am descoperit activitățile care se desfășoară permanent aici. Sunt o fire căreia îi place să se implice, să ajute, așadar, am fost primit cu brațele deschise de ceilalți voluntari.

Apropo de activități, te văd foarte implicat și chiar aș vrea să te felicit pentru asta. Ești prezent chiar la toate. Ce îți place cel mai mult la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”?

Da, atât cât îmi permite timpul sunt implicat, tocmai pentru că mi se par foarte interesante, dar și educative activitățile bisericii. Țin să menționez faptul că îmi place foarte mult arhitectura acesteia, îmi plac oamenii care iau parte la slujbe. Nu credeam că aici voi ajunge să cunosc caractere atât de frumoase cu care să mă și împrietenesc.

Îmi plac, bineînțeles, slujbele și modul părintelui Mihai de a ține predicile. Chiar simt că am de învățat și de fiecare dată când plec de la biserică mă simt mai bogat spiritual. Per total, este un mediu foarte plăcut pe care cu greu îl regăsesc în alte părți. Cu mare drag sprijin și sunt alături de Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”.

Știu că, de curând, ai început să oferi meditații de limbă spaniolă

pentru cei care vor să învețe. Mi se pare admirabil ceea ce faci. Cum se comportă „învățăceii”?

Da, am început meditațiile la limba spaniolă pentru că am observat că este o limbă plăcută și că ceilalți chiar sunt dornici să o învețe. Am fost foarte fericit atunci când mi s-a făcut această propunere; așa că am acceptat cu cea mai mare bucurie. Ideea a fost a părintelui și am căutat cât mai repede soluțiile pentru a o implementa. Ne strângem într-o zi pe care o stabilim, seara, începând cu ora 19 și încercăm să facem din fiecare întâlnire una productivă. Cei care se înscriu sunt foarte receptivi, învață repede și putem deja chiar să conversăm în spaniolă.

Pe cei care sunt interesați îi invit să urmărească paginile de Facebook ale Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”, dar și ale Asociației Umanitare Tadeu pentru că acolo apar frecvent informații despre următoarele lecții, dar și despre modalitatea de înscriere. Sunt așteptați atât cei mari, cât și cei mici.

Ce te determină pe tine cel mai mult să rămâi parte a familiei „Sfântul Dumitru-Poștă”?

Pentru că sunt o persoană sociabilă, căreia îi place să își lărgască orizontul de prieteni, bineînțeles, că sunt foarte atașat de comunitatea formată aici. Mă simt deja ca fiind parte din familie, așadar, mi-ar fi foarte greu să mă desprind pentru că fiecare dintre ei înseamnă ceva pentru

mine. Fiecare târg caritabil reușit, fiecare excursie, fiecare ieșire la un ceai reprezintă consolidarea relației cu familia „Sfântul Dumitru-Poștă”.

Ce părere ai despre comunitatea formată aici?

Suntem o comunitate frumoasă, primitoare, călduroasă. Avem idei bine puse la punct, știm exact ce vrem să îndeplinim cu fiecare activitate pe care o organizăm și, cel mai important, ne dorim de fiecare dată să ajutăm. Știm, totodată, că ne putem baza unii pe alții la nevoie, exact ca într-o familie.

Se vede că te-ai atașat foarte tare de comunitatea bisericii. Cu toate astea, există ceva ce ai schimba sau ți-ar plăcea să fie diferit?

Sincer, nu consider că aș avea ceva de schimbat. Schimbările vin cu timpul, atunci când trebuie și atunci când constatăm cu toții că avem nevoie de ele. Cred că acum suntem la un stadiu în care nu este nevoie de nicio schimbare.

Ionel Dincă aducând jertfa la Sfântul Altar

O dovania se numește sfârșitul, dezlegarea sau încheierea sărbătorii unui praznic împărătesc. Începând de prin secolul al IV-lea, Biserica a stabilit obiceiul ca praznicele împărătești și chiar ale unor sfinți să fie sărbătorite într-un chip mai deosebit. De aceea, pentru pregătirea sufletească a credincioșilor, aceste sărbători sunt precedate de un timp de pregătire, de anticipare, numit pre-serbare sau *înainte-prăznuire*, iar după ziua stabilită a sărbătorii să fie și o perioadă de continuare sau prelungire a serbării, numită după-serbare sau *după-prăznuire*. Ziua cea dintâi a înainte-serbării este începutul sărbătoririi, iar ultima zi a după-serbării se numește, cu un termen slavon, *odovania* (otdania), adică sfârșitul, dezlegarea sau încheierea sărbătorii. În toată perioada pre-serbării și a după-serbării, pe lângă slujba sfinților pomeniți în zilele respective, se adaugă și cântări, rugăciuni și lecturi în legătură cu praznicul respectiv. În ziua *odovaniei* praznicului, slujba se săvârșește aproape la fel ca în prima zi a praznicului. Durata pre-serbării și a după-serbării praznicelor împărătești variază după importanța și poziția pe care o au în cadrul anului bisericesc (așa cum ne arată Mineiele, Triodul și Penticostarul). Sărbătoarea Sfințelor Paști are cea mai mare perioadă de prăznuire prelungită - 38 de zile și ține din Duminică Învierii până miercuri, înainte de Înălțarea Domnului.

Foto: Laura DOBRE

Ce legătură au eroii neamului cu Înălțarea Domnului?

Arhimandritul Mihail DANILIUC

În fiecare an, la patruzeci de zile după mântuitoarea Înviere a Domnului Hristos, proslăvim Sfânta Sa Înălțare cu trupul la Cer, praznic plin de lumină și bucurie, care ne amintește că Mântuitorul a coborât pe pământ, S-a întrupat, luând chip de om, Și-a însușit natura umană, îndumnezeindu-o în Trupul Său, apoi S-a înălțat cu ea la Ceruri, ca să ne arate că destinația noastră finală n-o reprezintă pământul, ci Împărăția lui Dumnezeu, unde suntem chemați să trăim veșnic în iubirea Preasfintei Treimi. Domnul nu ne indică doar ținta, ci ni se face itinerar și energie, ca să ne ajute să ajungem la binecuvântata stare a celor mântuiți.

La noi, sărbătoarea se trăiește cu toată evlavia și cumsecădenia, deoarece în aceeași zi ne cinstim eroii: ostașii și luptătorii români din toate timpurile, din toate locurile, jertfiți pe câmpurile de luptă, în lagăre, în închisori, pentru apărarea patriei, a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român. De ce a rânduit Biserica această împreună serbare? În ce constă legătura dintre Înălțarea Domnului cu trupul la Cer și eroii români? Este lesne de stabilit o relație duhovnicească, fiindcă nouă, românilor, ni s-a rânduit să ne ridicăm, să ne înălțăm ca neam prin jertfă, cunoscând

în existența bimilenară nenumărate răstigniri, dar și minunate învieri. Nu cred că era mai potrivită cinstirea eroilor români decât în ziua Înălțării, arătând astfel că, prin sângele lor, noi am ținut mereu fruntea sus, nelăsându-ne umiliți de tăvălugul istoriei. [...]

Un semn vădit al stării de fapt îl reprezintă modul superficial de a ne raporta la înaintași, la tot ce ne reprezintă pe noi, ca neam. Vorbim de cinstirea eroilor, dar pe câți dintre conaționali îi interesează, în realitate, așa ceva? Uităm prea ușor că, dacă unui popor îi slăbește puterea de a-și iubi și de a-și respecta valorile, el se află în declin; când viața lui se macină din pricina răătăcirilor, a

Julian și Maria Soca

Foto: Laura DOBRE

indiferentismului religios, a luptelor fratricide pentru putere, când își uită credința strămoșească și istoria, atunci patria se stinge. [...]

Vasăzică suntem chemați să ne cinstim eroii nației. În toate bisericile din cuprinsul românismului se fac slujbe de pomenire, ba chiar și prin piațete, pe la monumentele istorice, apoi se depun coroane de flori, rostindu-se cuvinte elogioase. Să precizăm că Sfânta noastră Biserică a rânduit pomenirea lor nu doar în astfel de momente solemne, ci în fiecare zi în cadrul Dumnezeieștii Liturghii, când preotul, la ieșirea cu cinstitele daruri, spune: „**pe eroii români din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în**

lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român, să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa”. Ce bine ar fi dacă am învăța de la Biserica dreptmăritoare, „mama spirituală a poporului român”, să ne amintim zilnic de ei, rugându-ne Domnului pentru sufletele lor! Dar, e suficient numai atât? Parcă e prea puțin pentru sacrificiul lor. S-ar cădea să împletim neuitarea cu truda fiecăruia dintre noi de a le imita, pe cât posibil, jertfa și dragostea pentru țară, pentru idealul sfânt al unității și demnității noastre ca neam.

Ne găsim noi, oare, răgazul de a medita la asemenea lucruri? Nu am pretenția că pot fi în asentimentul tuturor, căci unii, cu năduful grijilor în minte, vor rosti: „**nu ne țin de foame noțiunile de eroism, patrie și unitate; nu ne plătesc facturile, nici ratele la bănci**”. Nu zic, au și ei dreptate. Dar, fără apartenența la un neam, la o istorie, devenim mai săraci, mai înfometați, mai datori. Patria ne face să simțim că aparținem unui popor, că avem obârșii. Apărându-ne identitatea, ne apărăm pe noi înșine și pe eroii noștri, al căror sânge ne curge prin vene.

De aceea, zic să reînvățăm să ne cinstim eroii, adăugând aducerilor aminte lucrare, dăruire, jertfă și recunoștință; într-un cuvânt, iubire față de tot ceea ce este românesc, frumos și curat.

doxologia.ro

Constandinu Puilor (21 mai)

Foto: mesagerulheamt.ro

În ziua de 21 mai, la pomenirea Sfinților Împărați Constantin și Elena, în calendarul popular, întâlnim o sărbătoare adresată pasărilor de pădure, numită Constandinu Puilor sau Constantin Graur. Se crede că în această zi, pasările își învață puii să zboare. Era interzis să se muncească în această zi. Prin odihna de la muncile câmpului, se credea că recoltele nu vor fi mâncate de păsări. Ziua de Constandinu Puilor era ultima zi în care se mai semănau porumbul, ovăzul și meiul.

În popor, se spune că tot ce se seamănă după această zi, se usucă. Este ziua în care păstorii hotărâsc cine va fi baci, unde se vor face stânele și pe cine vor angaja să le păzească pe timpul pășunatului. Se măsoară și se înseamnă pe răboj laptele de la oile fiecăruia. Pentru apărarea de forțele malefice, țăranii stăteau în jurul unui foc. Prin fumul de la acest foc, erau trecute și oile, „ca să fie ferite de rele” pe timpul cât vor sta singure la stână.

Rubrică realizată: Oana IVAN

azm.gov.ro

România pe Acoperișul Lumii

În ziua de 17 mai 1995, România a ajuns pentru prima dată pe cel mai înalt vârf din lume, Everest, din Munții Himalaya, prin alpinistul Constantin Lăcătușu. Acesta a transformat în realitate visul multor alpiniști români, început cu expediția din anul 1985, care a adus românilor primul vârf himalaian semnificativ (Gurja Himal, 7193 m), dar și prima victimă în Himalaya, în persoana doctorului expediției, Cezar Vergulescu.

La momentul cuceririi vârfului Everest, „Ticu” Lăcătușu avea 34 de ani și urcase mai multe vârfuri importante, în Munții Caucaz, Kilimanjaro și Himalaya. Cu un an înainte, se întorsese din drumul spre Everest pentru a participa la operațiunea de salvare a altor alpiniști aflați în pericol, considerând că „viața unui om este mai presus decât orice munte”. Pentru această acțiune, Lăcătușu a primit Premiul Fair Play din partea Comitetului Olimpic Român.

Performanța sa a fost urmată în 2003 de prima expediție spre Everest în integralitate românească, în cadrul căreia trei români au atins vârful: Teodor Tulpan, Lucian Bogdan și Marius Gane.

Vârful Everest măsoară 8848 de metri și este numit de localnicii tibetani Chomolungma, „Zeița mamă a munților”.

Rubrică realizată: Horia-Ioan IOVA

Muntele Athos

Sărbătorirea Sfințelor Paști în Georgia, țară în care bisericile nu au fost închise în timpul pandemiei de Covid-19, nu a dus la o creștere a cazurilor de infectare cu acest virus. Directorul Spitalului de Boli Infecțioase din Tbilisi, Tengiz Tsertsvadze, a declarat că respectarea de către cler și credincioși a regulilor sanitare și de igienă a făcut să se treacă în liniște peste ceea ce se preconiza a fi o perioadă critică pentru evoluția pandemiei. „Pentru credincioși, hrana spirituală este la fel de importantă ca și cea materială; prin urmare, ușile bisericilor vor fi deschise pentru cei ce vor să intre”, declarase Prefericitul Părinte Ilia, Patriarhul Georgiei, înainte de sărbători. (*orthochristian.com*)

La fundația caritabilă „Milostenie la Moscova”, care se ocupă, printre altele, cu asigurarea hranei pentru oamenii fără adăpost sau cu posibilități materiale foarte reduse, pare să ia naștere o nouă tradiție: sărbătorirea zilei de naștere prin oferirea de hrană

celor nevoiași. Totul a început în timpul pandemiei de Covid-19, când o fată pe nume Xenia, neputând să-și invite prietenii la o petrecere, a decis să își sărbătorească ziua de naștere plătiind o masă întreagă pentru cantina fundației. Apoi, și alții i-au urmat exemplul, ajungându-se ca în șase zile din cele șapte ale săptămânii una dintre mesele oferite nevoiașilor să fie oferită de câte un sărbătorit. (*orthochristian.com*)

Web-site-ul mountathos360.com oferă tururi virtuale a 20 de mănăstiri de la Sfântul Munte. Astfel, femeile, care nu sunt îngăduite în acest loc, dar și cei care nu se pot deplasa au acum posibilitatea de a viziona panoramele virtuale ale celor 20 de mănăstiri, iar în viitor, și pe cele ale unui număr de 10 schituri și chilii, precum și tururi virtuale în trei peșteri din Muntele Athos. Pe lângă tururile virtuale, site-ul oferă câte un scurt istoric în limbile greacă, engleză și rusă, dar și fotografii pentru fiecare din mănăstirile vizitate. (*basilica.ro*)

Rubrică realizată: Bogdan NICOLAESCU

Vrei sa te implici?

Toți cei care vor să aducă un pic de bucurie semenilor pot sprijini, ca voluntari, acțiunile sociale. Avem nevoie de o echipă mai mare. Vino în echipa Asociației Umanitare Tadeu! Împreună vrem să facem viața mai liniștită pentru semenii noștri.

E-mail: asociatiaumanitaratadeu@gmail.com

Telefon: 0731 955 215

ASOCIAȚIA UMANITARĂ
TADEU

CONTRIBUȚIA ANUALĂ

Ne dorim mereu să facem din Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” un spațiu primitor și civilizat. Contribuția anuală de 100 de lei/ familie ne este de mare ajutor în acest sens.

Vă mulțumim!

Declarația unică

Foto Coperta 4: Laura DOBRE

Persoanele fizice care au realizat în anul 2019 venituri pentru care au obligația completării declarației unice pot dispune asupra destinației unei sume reprezentând până la 3,5% din impozitul datorat pe venitul net/câștigul net anual impozabil pentru susținerea Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă” completând Capitolul 1, Secțiunea 6, al declarației unice până pe data de 30.06.2020.

SECȚIUNEA 6: DESTINAȚIA SUMEI REPREZENTÂND PÂNĂ LA 3,5% DIN IMPOZITUL DATORAT PE VENITUL NET/ CÂȘTIGUL NET ANUAL IMPOZABIL

1. Bursa privată ☐	
Contract nr./data	
Suma plătită (lei)	
Documente de plată nr./data	
2. Susținerea unei entități nonprofit/unități de cult ☒	
Denumire entitate nonprofit/unitate de cult	PAROHIA "SFANTUL DUMITRU-POȘTA"
Cod de identificare fiscală a entității nonprofit/unității de cult	16081893
Cont bancar (IBAN)	RO95RNCB0069110986130001
Suma (lei)	

Program liturgic | 18 - 31 mai

MARȚI, 19 MAI

> 06:00 - Sfânta Liturghie

MIERCURI, 20 MAI

> 18:00 - Vecernie cu Litie

JOI, 21 MAI (+)

*Sfinții Împărați, întocmai cu Apostolii,
Constantin și mama sa, Elena*

> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

DUMINICĂ, 24 MAI

> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

MARȚI, 26 MAI

> 06:00 - Sfânta Liturghie

MIERCURI, 27 MAI

> 18:00 - Vecernie cu Litie

JOI, 28 MAI (+)

*Înălțarea Domnului (Ispasul);
Ziua Eroilor*

> 08:00 - Utrenia, Sfânta Liturghie și
Parastas pentru eroii neamului

DUMINICĂ, 31 MAI

> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Franceză nr. 1, sector 3, București

mihaigojgar@yahoo.com

www.sfantuldumitruropa.ro

facebook.com/revistadimitrios

BCR, Agenția Libertății - RO95 RNCB 0069 1109 8613 0001